

Molitvenu osminu za jedinstvo kršćana, kršćani s Bliskoga istoka pišu: „[...] Zvijezda što se pojavila na nebu u Judeji dugo je očekivani znak nade. Ona vodi mudrace, a po njima i sve narode Zemlje, na mjesto gdje se očituje pravi Kralj i Spasitelj. Zvijezda je dar, znak prisutnosti Boga punog ljubavi prema cijelom čovječanstvu. [...] Mudraci nam objavljuju da Bog želi jedinstvo svih naroda. Oni putuju iz dalekih zemalja i predstavljaju različite kulture, a svi žele vidjeti i upoznati novorođenog Kralja. Okupljaju se u betlehemske špilji, klanjaju mu se i prinose svoje darove. Kršćani su pozvani biti znak jedinstva u svijetu koje On želi. Iako pripadaju različitim kulturama, rasama i govore različite jezike, kršćani dijele zajedničko traženje Krista i zajedničku želju da mu se poklone. Poslanje kršćana je biti znak, poput zvijezde, kako bi vodili čovječanstvo žedno Boga do Krista te bili Božje oruđe za ostvarenje jedinstva svih naroda.“(3) Zvijezda koja svijetli mudracima svijetli i svima nama. Upaljena je prije svega u dubini savjesti koja dopušta da je obasja ljubav. Svi možemo izoštriti svoj pogled kako bismo je vidjeli, slijedili i došli do cilja, do susreta s Bogom i s našom braćom u svakodnevnom životu, kako bi sa svima podijelili svoja bogatstva.

„Na Istoku vidjesmo gdje izlazi zvijezda njegova pa mu se dođosmo pokloniti.“

Poklon Bogu je važan kako bismo se pred Njim prepoznali onakvima kakvi jesmo: maleni, krhki,

uvijek potrebni oprosta i milosrđa te stoga iskreno raspoloživi za takav stav prema drugima. Taj poklon, koji smo dužni samo Bogu, u potpunosti se izražava u klanjanju.

Mogu nam pomoći i ove riječi Chiare Lubich: „[...] Što znači klanjati se Bogu? Takav stav valja usmjeriti samo prema Njemu. Klanjati se Bogu znači reći Mu: 'Ti si sve, Ti si ono što jesi, a ja imam neizmjernu životnu povlasticu da to prepoznajem.' [...] Također znači [...]: 'Ja sam ništa.' Nemojmo to izgovarati samo riječima. Da bismo se klanjali Bogu, moramo poništiti sebe i dopustiti da On pobijedi u nama i u svijetu. [...] Ali, najsigurniji put da dođemo do životnog priznanja naše ništavnosti i Božje potpunosti je posve pozitivan. Da bismo poništili svoje misli, moramo razmišljati samo o Bogu i o njegovim mislima koje su nam objavljene u Evanđelju. Da bismo poništili svoju volju, moramo vršiti samo njegovu volju koja nam se otkriva u sadašnjem trenutku. Da bismo poništili svoje neuredne osjećaje, dovoljno je u srcu imati ljubav prema Njemu i ljubiti svoje bližnje, dijeleći s njima njihove strahove, boli, probleme i radosti. Ako smo uvijek u ljubavi, mi smo poništeni, a da to ni ne primjećujemo. A budući da živimo poništeni, svojim životom potvrđujemo Božju premoć, da je On sve, otvarajući se istinskom klanjanju Bogu.“(4)

„Na Istoku vidjesmo gdje izlazi zvijezda njegova pa mu se dođosmo pokloniti.“

Možemo prihvatiti zaključke kršćana s Bliskoga